



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Andreou Veselou, ve věci

žalobce: **K. S. T.**, narozen X
zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou,
advokátkou sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlím Olšanská 2, 130 51 Praha 3

žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2026, č. j. CPR-3645-6/ČJ-2026-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I.
Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 7. 12. 2025, č. j. KRPT-305825-25/ČJ-2025-070022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále jen „smluvní státy“), v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II.

Podstatný obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, jelikož správní orgán nepostupoval v souladu se zákony, nepostupoval tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobce, což je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 3, § 3, § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu
3. Dle rozhodnutí správní orgán vycházel při rozhodování o správním vyhoštění pouze ze zjištění, že pobyt účastníka řízení na území Maďarska byl zneplatněn ke dni 14. 10. 2025.
4. Správní orgány při svém rozhodování zcela opomněly vyjádření žalobce učiněné v rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7. 12. 2025, kdy na otázku správního orgánu, zda má v současné době oprávnění k pobytu na území Maďarské republiky nebo České republiky, uvedl, že v Maďarsku má povolení k pobytu, to povolení platí v Maďarsku, má ho na mobilu a je platné do 19. 10. 2025. A zažádal i o další pobytovou kartičku na území Maďarska, kterou ještě neobdržel.
5. Správní orgány k této informaci při svém rozhodování nepřihlédly, nezjišťovaly žádné okolnosti týkající se žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k pobytu či jiné pobytové oprávnění, zda o této žádosti bylo již příslušnými maďarskými správními orgány rozhodnuto, pokud ano, jak bylo rozhodnuto, zda je takové rozhodnutí v právní moci, zda a v jaké době svědčilo žalobci oprávnění pobytu na základě fikce z důvodu probíhajícího řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti jeho pobytového oprávnění, za jakého důvodu bylo předchozí povolení k pobytu zneplatněno apod. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
6. Za této situace nemohlo být bez jakýchkoli důvodných pochybností prokázáno, že by žalobce nebyl ke dni 7. 12. 2025 oprávněn pobývat na území Maďarska. Žalobce má za to, že argumentace žalovaného, že předchozí povolení k pobytu bylo zneplatněno, z čehož jasně vyplývá, že žalobce nemá žádné platné pobytové oprávnění na území, nemůže obstát, neboť v případě, kdy cizinci končí platnost povolení k pobytu, tento před skončením platnosti povolení k pobytu požádá o jeho prodloužení, příslušné správní orgány předchozí povolení k pobytu zneplatní. Cizinci pak následně svědčí právo fikce oprávněnosti pobytu po celou dobu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu až do pravomocného ukončení řízení.

7. V řízení o správním vyhoštění, které je řízením zahajovaným z moci úřední a v němž je ukládána povinnost sankční povahy, leží důkazní břemeno plně na správním orgánu. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka. Argument žalovaného, že žalobce „měl podání své žádosti o prodloužení platnosti pobytu prokázat“, je v přímém rozporu s touto zásadou. Žalobce splnil svou povinnost součinnosti tím, že do protokolu o výsledku dne 7. 12. 2025 jasně uvedl, že předchozí povolení k pobytu má ve svém mobilním zařízení a skutečnost, že podal žádost o prodloužení předchozího pobytové oprávnění v Maďarsku.
8. Pokud žalobce uvedl konkrétní fakta o svém probíhajícím řízení v jiném členském státě, byl správní orgán povinen tato tvrzení prověřit. Správní orgány disponují nástroji mezinárodní spolupráce a přístupy do informačních systémů (VIS, SIS), které žalobce, nacházející se v procesně nevýhodném postavení (omezení osobní svobody/zajištění), nemá k dispozici. Pouhé konstatování maďarského úřadu o zneplatnění předchozího pobytu je nedostatečným podkladem, pokud se správní orgán nedotázal na existenci probíhajícího řízení o žádosti o prodloužení platnosti předchozího povolení k pobytu, která zakládá tzv. fikci pobytu.
9. Žalovaný tím, že přenesl důkazní břemeno na žalobce a rezignoval na aktivní zjišťování stavu věci skrze maďarské orgány, zatížil řízení vadou nezákonnosti, neboť rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu).
10. Žalobce dále namítá, že správní orgány nijak nezjišťovaly, zda je vycestování žalobce možné. Žalobce sám do sepsaného protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 7. 12. 2025 uvedl, a to na otázku správního orgánu I. stupně, zda existují nějaké překážky nebo nebezpečí, které by mu bránily ve vycestování do Vietnamu, že má obavy z velkých dluhů, které má ve Vietnamu.
11. Napadená rozhodnutí jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že tvrzení žalobce, že na území Maďarska podal žádost o vydání nové pobytové karty byla správními orgány řádně a v potřebném rozsahu posuzována. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že se správní orgán platností pobytového oprávnění žalobce v Maďarské republice zabýval, když za tímto účelem i prostřednictvím příslušných komunikačních kanálů vyžádal informace od maďarských orgánů. Z obdržené odpovědi přitom jednoznačně vyplynulo, že žalobce nebyl ke dni provedení pobytové kontroly držitelem platného pobytového oprávnění na území Maďarské republiky. Žalobce ani v žalobě nepředložil konkrétní důkazy, které by jeho tvrzení o existenci platného pobytového oprávnění v rozhodné době jakkoli podporovaly. K použití výrazu „připouští“ uvádí, že tímto označením nebyla hodnocena pravdivost tvrzení, nýbrž pouze jejich existence.
13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále připomenul, že v řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo zjištěno, že jeho hlavním tvrzeným důvodem byla obava ze strýce kvůli majetkovému sporu, který však žalobce v Nigérii vůbec neřešil u příslušných státních orgánů. Současně vyšlo najevo, že skutečným důvodem odjezdu žalobce byla snaha pokračovat ve fotbalové kariéře v zahraničí. První žádost byla pravomocně zamítnuta, což potvrdil i soudní přezkum, a kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta. Tyto skutečnosti podle žalovaného dokládají, že žalobce již v minulosti nedoložil žádné azylově relevantní skutečnosti. Již tehdy se ukázalo, že jeho obavy nejsou podloženy objektivními skutečnostmi.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

III

Posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná výslovně s takovým postupem souhlasila a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
15. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Soud předně uvádí, že považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce v souladu s judikaturou NSS jeho rozhodnutí nezákonným (viz např. rozhodnutí ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74.) Soud nadto nesouhlasí s názorem žalobce, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho (v odvolání vyjmenovanými) argumenty. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že prvostupňové správní rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Žalovaný na uvedené odvolací námitky a (jiné) argumenty žalobce srozumitelně reagoval a zaujal k nim své stanovisko s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí (zejm. str. 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí). Není přitom vadou, pokud se odvolací správní orgán ztotožní se závěry prvostupňového správního orgánu, k nimž připojí vlastní stručné hodnocení či souhlasnou poznámku. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Pro úplnost soud uvádí, že odlišný náhled žalobce na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě neznamená, že se takovou námitkou žalovaný dostatečně nezabýval a nevypořádal se s argumenty žalobce.
18. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily svou povinnost dostatečně zjistit skutkový stav věci a to s ohledem na jeho tvrzení o fikci pobytového oprávnění v Maďarsku na základě jím podané žádosti o prodloužení pobytu.
19. Nejvyšší správní soud s k povinnosti správního orgánu zjistit skutkový stav věci vyjádřil již ve svém rozsudku 17. 8. 2017, č.j. 2 Azs 115/2017-45. Shrnul, že v řízení zahájeném z moci

úřední nese hlavní odpovědnost za zjištění skutkového stavu správní orgán, tato povinnost ale není bezbřehá.

20. Právní věta tohoto rozsudku zní: „Ve správním řízení zahájeném z moci úřední spočívá povinnost zjištění skutečného stavu věci v míře nezbytné pro vydání rozhodnutí obligatorně na správním orgánu, fakultativně (lze-li ještě hovořit *stricto sensu* o "povinnosti") pak i na účastníku řízení. To se projevuje tím, že míra zjištění skutkového stavu věci správním orgánem musí obstát i za situace, kdy účastník zůstane (jak je ostatně obecně jeho právem) v řízení zcela pasivní. Vyšetřovací povinnost správního orgánu však není bezbřehá. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se ostatně jevil vůči správnímu orgánu požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, o kterých by z povahy věci měl spíše mít povědomí účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu bylo zjevně ku prospěchu. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit.“
21. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku v bodě 17 a 19 dále uvedl:
22. „...Pokud se stěžovatelka ve správním řízení **omezila na tvrzení**, že výše zmíněným protokolem zaznamenaná výpověď stěžovatelčiny matky byla správním orgánem prvního stupně nesprávně pochopena a že otisky přechodových razítek nejsou kompletní, **aniž by k tomuto poskytla jakékoli důkazy, zůstala její obrana pouze v rovině tvrzení**.“
23. [19] Vzhledem k výše uvedenému je jenom logické, že unesl-li správní orgán prvního stupně důkazní břemeno stran jemu oznámené skutečnosti, jež vedla k zahájení řízení, načež stěžovatelka reagovala procesní obranou spočívající v uplatnění tvrzení zpochybňujícího správním orgánem provedené důkazy, přesunulo se pomyslné „kyvadlo“ konkrétního rozložení důkazního břemene právě v souvislosti s uplatněným tvrzením na stěžovatelku. Ta ovšem žádné důkazní prostředky pro podporu svých tvrzení neoznačila a správním orgánem provedené důkazy se jí zpochybnit nepodařilo. Nejvyšší správní soud tudíž přisvědčuje krajskému soudu v názoru, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečným způsobem, v míře, o níž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatelka rovněž nenesla těžší důkazní břemeno, než jaké jí příslušelo s ohledem na výše citované ustanovení čl. 11 Schengenského hraničního kodexu.
24. NSS dále v rozsudku ze dne 21. 6. 20218, č.j. 3 Azs 309/2017 – 31, uvedl: „Stěžovateli tak v souhrnu mělo být zřejmé, že je nezbytné doplnit relevantní skutečnosti tak, aby vyvrátil či doplnil dosavadní zjištění žalované a aby prokázal skutečnosti rozhodné pro svá tvrzení. Nešlo přitom o prokazování negativní skutečnosti tj. takové, která se nestala. Naopak mělo jít o prokázání skutečností, které se dle tvrzení stěžovatele staly. Tíhu k jejich prokázání poté nesl podle názoru Nejvyššího správního soudu právě stěžovatel. To proto, že rozhodné skutečnosti, kterými by mohl vyvrátit, upřesnit či doplnit dosavadní skutková zjištění žalované, mohl znát pouze on. Pokud tuto aktivitu stěžovatel k prokázání svých tvrzení nevyvinul, nelze přičítat k tíži správnímu orgánu I. stupně, že o věci rozhodl na základě pouze těch skutkových zjištění, které mu byly známy. K obdobným závěrům, jak již poukázal v napadeném rozsudku krajský soud, ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v jiném svém rozsudku ze dne 17. 8. 2017, č. j. 2 Azs 115/2017 – 45.“
25. Obdobná situace je i zde u žalobce. Žalobce sice předmětnou skutečnost do protokolu uvedl, nijak ji však nedoložil. Ani v řízení před správním soudem nijak nedokládá, že by o prodloužení pobytové kartičky požádal. Soud má za to, že pokud se žalobce chtěl po zemích EU pohybovat na základě fikce oprávnění, měl mít takový doklad, např. kopii žádosti o prodloužení pobytového oprávnění s razítkem přijetí u sebe. Pokud je v žalobcově moci

Shodu s prvopisem provedla S. K.

toto tvrzení prokázat, musí to být on, kdo dané doloží. Zcela jistě by byla jiná situace, pokud by žalobce dané z podstaty prokázat nemohl. Zde by nastoupila povinnost správního orgánu daný důkaz zajistit. Správní orgán ve věci vyžádal stanovisko maďarské strany, kdy se explicitně dotázal, *zda má cizinec požádáno o jeho prodloužení a zda se aktuálně může zdržovat na území Maďarska*, a zjistil, že jeho pobytové oprávnění původně platné do 19. 10. 2025 bylo naopak zneplatněno k 14. 10. 2025. Závěr žalobce, že *pokud cizinci končí platnost povolení k pobytu, tento před skončením platnosti povolení k pobytu požádá o jeho prodloužení, příslušné správní orgány předchozí povolení k pobytu zneplatní*, soud shledává účelovým. Fikce pobytu obecně nastává přímo ze zákona a není nutné zneplatňovat dosavadní pobyt.

26. Rovněž tvrzení, že žalobce nemohl dané doložit, jelikož byl omezen na svobodě. Ze správního spisu se podává, že na osobní svobodě byl omezen pouze dne 7. 12. 2025, kdy byl v 9:10 zajištěn a 17:15 hod propuštěn. Do rozhodnutí o odvolání dne 9. 4. 2026, měl zcela jistě dostatek času dané doložit. Pokud tedy žalobce uvedené zpochybňuje, avšak ani v žalobě nijak nedokládá, zůstává jeho obrana v rovině tvrzení. Námitka je tak nedůvodná.
27. V další námitce žalobce uvedl, že správní orgány nijak nezjišťovaly, zda je vycestování žalobce možné, ačkoliv do protokolu uvedl, že má obavy z velkých dluhů, které má ve Vietnamu.
28. Dle ust. § 179 dost. 1 zákona, *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí*.
29. Dle odst. 2, *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*.
30. Čl. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se týká práva na život, čl. 3 zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení čl. 4 zákazu otroctví a nucené práce, čl. 5 práva na svobodu a osobní bezpečnost, čl. 6 práva na spravedlivý proces.
31. Žalovaná se touto námitkou zabývala na straně 5, kde zkonstatovala, že žalobce *přicestoval do ČR z ekonomických důvodů, konkrétně z důvodu finančních závazků, které má ve Vietnamu*. Žalobce *ve své výpovědi výslovně uvedl, že mu ve své zemi nehrozí žádné přímé nebezpečí*. Překážky podle § 179 tak nebyly shledány.
32. Žalobce ani v žalobě neuvádí skutečnosti, ze kterých by šlo dovodit, že by jeho návrat do vlasti představoval ohrožení některého z těchto práv. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

33. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. května 2026

Mgr. Andrea Veselá v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem provedla S. K.